

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ewaen Fred Ogieriakhi

Strona pozwana: Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General, An Post

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy można stwierdzić, że współmałżonek obywatela UE, który w przedmiotowym czasie sam nie był obywatelem państwa członkowskiego legalnie zamieszkiwał z obywatelem Unii w przyjmującym państwie członkowskim przez nieprzerwany okres pięciu lat w rozumieniu art. 16 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾, w okolicznościach, kiedy para zawarła związek małżeński w maju 1999 r., kiedy prawo pobytu zostało przyznane w październiku 1999 r., kiedy najpóźniej na początku 2002 r. strony zdecydowały się zamieszkać oddzielnie i kiedy obydwójce współmałżonkowie zaczęli mieszkać z całkowicie innymi partnerami pod koniec 2002 r.?
- 2) Jeżeli odpowiedź udzielona na pytanie 1 jest twierdząca i mając na uwadze, że obywatel państwa trzeciego, który twierdzi, iż posiada prawo stałego pobytu zgodnie z art. 16 ust. 2 w oparciu o pięcioletni nieprzerwany pobyt przed kwietniem 2006 r. musi również wykazać, że jego pobyt był zgodny, między innymi, z wymogami art. 10 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1612/68⁽²⁾, to czy fakt, że podczas trwania tego domniemanego pięcioletniego okresu obywatel UE opuścił miejsce zamieszkania małżonków, a obywatel państwa trzeciego zaczął następnie zamieszkiwać z inną osobą w nowym gospodarstwie rodzinnym, które nie było mu zapewnione czy udostępnione przez będącego obywatelem UE (niegdysiejszego) współmałżonka oznacza, że wymogi art. 10 ust. 3 rozporządzenia 1612/18 nie zostały tym samym spełnione?
- 3) Jeżeli odpowiedź udzielona na Pytanie 1 jest twierdząca, a odpowiedź udzielona na pytanie 2 jest przecząca, to — do celów oceny czy państwo członkowskie dokonało nieprawidłowej transpozycji lub też w jakiś inny sposób nie zastosowało prawidłowo wymogów art. 16 ust. 2 dyrektywy — czy fakt, iż sąd krajowy przed którym toczy się powództwo o odszkodowanie za naruszenie prawa Unii uznał za konieczne wystąpienie z odesłaniem prejudycjalnym w kwestii merytorycznej uprawnienia powoda do posiadania prawa stałego pobytu jest sam w sobie czynnikiem, jaki sąd ten powinien wziąć pod uwagę przy ustalaniu czy miało miejsce oczywiste naruszenie prawa Unii?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, s. 2).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif de Pau (Francja) w dniu 6 maja 2013 r. — Khaled Boudjlida przeciwko Préfet des Pyrénées-Atlantiques

(Sprawa C-249/13)

(2013/C 189/25)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal administratif de Pau

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Khaled Boudjlida

Strona pozwana: Préfet des Pyrénées-Atlantiques

Pytania prejudycjalne

- 1) Jaka jest treść prawa do bycia wysłuchanym zdefiniowanego w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w odniesieniu do nielegalnie przebywającego cudzoziemca będącego obywatelem państwa trzeciego, wobec którego powinna zostać wydana decyzja o powrocie? W szczególności, czy prawo to obejmuje prawo do tego, by cudzoziemcowi dano możliwość przeanalizowania ogółu zarzucanych mu elementów odnośnie do jego prawa pobytu, prawo do wyrażenia — ustnie lub na piśmie — stanowiska z wystarczającym czasem do namysłu oraz prawo skorzystania z pomocy wybranego przez siebie doradcy?
- 2) Czy ze względu na cel interesu ogólnego polityki powrotów przedstawiony w (ww.) dyrektywie z dnia 16 grudnia 2008 r.⁽¹⁾ należy w stosownym przypadku tę treść zmienić lub ograniczyć?
- 3) W razie odpowiedzi twierdzącej, jakie zmiany należy dopuścić i według jakich kryteriów należy je określić?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348, s. 98)

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Bułgarii

(Sprawa C-253/13)

(2013/C 189/26)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Heller, O. Beynet, P. Mihaylova)

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania art. 3 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE⁽¹⁾ z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE oraz załącznika I ust. 1 lit. a) akapit drugi i załącznika I ust. 1 lit. b), d), f), h) i i) do tej dyrektywy, a w każdym razie nie informując o tym Komisji, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 54 ust. 1 wspomnianej dyrektywy;
- nałożenie na Republikę Bułgarii zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE z powodu naruszenia obowiązku poinformowania Komisji o środkach transpozycji dyrektywy 2009/73/WE okresowej kary pieniężnej w wysokości 8 448 EUR dziennie, począwszy od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do ustanowienia przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy upłynął w dniu 3 marca 2011 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 211, s. 94.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland (Irlandia) w dniu 13 maja 2013 r. — Peter Flood przeciwko Health Service Executive

(Sprawa C-255/13)

(2013/C 189/27)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Peter Flood

Druga strona postępowania: Health Service Executive

Pytanie prejudycjalne

Czy ubezpieczonego obywatela państwa członkowskiego („pierwszego państwa członkowskiego”), ciężko chorego od jedenastu lat w wyniku poważnego schorzenia, którego objawy po raz pierwszy wystąpiły, gdy osoba ta zamieszkiwała w

pierwszym państwie członkowskim, ale była na wakacjach w innym państwie członkowskim („drugim państwie członkowskim”), należy uważać za „przebywającego” w tym drugim państwie członkowskim przez ten okres dla celów albo art. 19 ust. 1, albo art. 20 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 883/2004⁽¹⁾, jeśli zainteresowana osoba została faktycznie zmuszona do fizycznego pozostania w tym państwie członkowskim przez ten okres ze względu na swoją poważną chorobę i dogodną bliskość specjalistycznej opieki medycznej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Sigmaringen (Niemcy) w dniu 13 maja 2013 r. — Sevda Aykul przeciwko Land Baden-Württemberg

(Sprawa C-260/13)

(2013/C 189/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Sigmaringen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sevda Aykul

Strona pozwana: Land Baden-Württemberg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wynikający z art. 2 ust. 1 dyrektywy 2006/126/WE⁽¹⁾ obowiązek wzajemnego uznawania praw jazdy wystawionych przez państwa członkowskie stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu Republiki Federalnej Niemiec, zgodnie z którym prawo do posługiwania się zagranicznym prawem jazdy w Niemczech musi zostać odebrane w drodze administracyjnej, jeżeli posiadacz zagranicznego prawa jazdy prowadzi na jego podstawie w Niemczech pojazd mechaniczny pod wpływem nielegalnych narkotyków i w konsekwencji zgodnie z przepisami niemieckimi traci zdolność do kierowania?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, to czy stosuje się to również do sytuacji, gdy państwo wystawiające, powiadomione o kierowaniu pod wpływem narkotyków, pozostaje bezczynne i stąd nadal występuje zagrożenie pochodzące od posiadacza zagranicznego prawa jazdy?